

sieque incapaces, vocati etiam sunt venientes ab intestato, qui ex propria persona rumpunt primum testamentum, ut dixi supra.

Quarta est dubitatio (admissio citra veri praedictum) quod dictus do. Aemilius tamquam turpis persona institui non potuerit a dom. Euastachio testatore, exclusa D. Hortensia eius sorore, an ipsa do. Hortensia excludi possit ab ipsa querela in officiis testamenti, oblatâ ei legima, vel eius supplemento. Et quidem respondendum esse existimo, excludi non posse, sed ei licere iureque permisum esse infringere totum ipsum testamentum. Hæc veritas satis clare, & manifestè demonstratur distinguendo tres casus, sicuti distinguere voluerunt, & si per obscurè doctores, quos statim referam.

Primus casus est, quando testator instituit turpem personam, aliquid relicto fratri, vel sorori pro eorum legitima, ne eos præterisse vel exhereditari dicatur. Hoc casu an frater iste, vel soror hæc teneatur petere supplementum legitima, vel potius preto ipso supplimento, possit querelare ipsum testamentum, illudque infringi facere vel soror teneatur petere, & acceptare supplementum ipsius legitimæ, omissa ipsa querela, affirmaurunt nouem iij doctores, hoc est.

1 Accursius in l. omnimodo C. de inofficio. testa.

2 Baldns in l. fratres. C. eo. de inoff. testa.

3 Angelus in l. l. ff. eo. de inoff. testa.

4 Iason in l. fratres nu. 6. versi. sexto limita. C. de inoff. testam.

5 Affilius in decis. 204.

6 Parisius in consi. 64. nu. 26. lib. 3.

7 Rodericus Suarez in l. quoniam in prioribus in euidentibus. nu. 12. & 13. C. de inoff. testa.

8 M. Antonius Cuchus in tract. de legitima in fine operis. nu. 8. versi. Ego tamen.

9 Petrus Ioannes Ancharanus in libro primo quæst. 11. num. 6.

10 Contrariam opinionem probarunt Guielmus de Iuneo in l. fratres C. de inoff. testa. Castren. in l. omni omnimodo. C. eo. Decius in consi. 50. nu. 13. Laurentius de Pinu in consi. 50. nu. ... Iulius Clarus in l. testamentum. q. 50. versi. & certè licet hæc opinio. Hondeus in consi. 47. nu. 32. lib. 2. Ferrandus Vasquius in tract. de successionum creatione lib. 2. §. 20. num. 215. q. & si longa ad partes habita disputatione vix sibi ipsi consistit, cum modo vnam dicat veram, alteram verioram esse opinionem, omittit alios nonnullos, quos refert & sequitur Simon de Pratis de interpretatione vñrimarum voluntatum lib. 2. in primo dubio, solutione vñdecima nu. 20. & 21.

11 Secundus est casus, quando testator † instituit turpem personam, & fratti vel sorori reliquit totam, & integrum legitimam. Hoc etiam in calu sunt doctoruū opiniones, an frater iste, vel soror teneatur acceptare legitimam sibi reliqua, omissa querela in officiis testamenti, vel potius illud querelare, & infringi facere. Et quod teneatur acceptare legitimam affirmanit à fortiori Angelus & reliqui supra in prima opinione præcedentis casus, dum contendunt locum non esset querelæ quando testator reliquit aliquid fratri, quia tunc potest & debet petere solummodo legitimam supplémentum. Contrariam opinionem, quod immo frater vel 12 soror possit spreta legitimam reliqua, querelam † propone teftamentum infringi facere probarunt Baldns in l. fratres. C. de inofficio. testa. Salicet. eodem in loco Castren. in leg. omnimodo. C. eo. & in leg. Ranthonis. ff. si quis a parente fuerit manumissus Vasquius, in dicto tracta. de successionum oratione lib. 2. §. 20. numero 215. qui cumulat hunc casum cum præcedenti, & nullam inter eos constitutum differentiam.

Tertius est casus, quando testator instituit turpem

personam, & fratri vel sorori nil penitus reliquit. Hoc casu qui nostro verè conuenit, nemo est quod sciā, qui ausus fuerit dicere, fratem vel sororem sic præteritum, præteritam vel teneri acceptare legitimam, & 90 omittere querelam † ipsam in officiis testamenti. Hunc casum in specie affirmant Ias. in d.l. fratres, numero 8. & Iulius Clarus in §. testamentum. q. 50. ad finem, vers. aut in testamento. Et hæc quidem omnium sententia comprobatur à fortiori opinione eorum qui, vi supra retulimus, scripserunt, locum esse querelæ, etiam si frater, vel soror fuit aliqua in re instituta, vel etiam si tota legitima sit reliqua.

Quinta & ultima est dubitatio, an codicilli conditi à dicto D. Eustachio anno 1603, ad fauorem D. Horatii iura ita valeant & subsistant, vi hereditas, saltem iure fideicommissi pertineat nunc ad ipsum D. Horatium? Hac de dubitatione non est quod aliquid dicā, cum manifestè constet, hos codicillos contineat fideicommissum vniuersale ademptum à persona domin. Aemiliij, & translatum in D. Horatium. Porro codicilli † continent fideicommissum vniuersale non valent nisi rogati fuerint à notario. Corā tribus testibus, sicuti sanctum est statuto Excelſæ Reipub. Lucensis, sub rubrica. De codicillis, iuncto alio statuto eiusdem Reipub. sub rubr. de testamentis. Et cum res sit clara, non agam pluribus.

S V M M A R I V M .

- 1 Protestationem factam, quod quis contrahet metu ne sibi iustitia fiat, non valeret, cum est in ciuitate in qua ius redditus.
- 2 Metum præsumi cum quis protestatus fuit se contrahere metu, debere tamen postea de vi constare.
- 3 Dolum præsumi in eo, qui omisit facere quod debebat, & poterat.
- 4 Debitorum præsumi dolos petere ab hereditibus quod vi uente principali potuit petere, & omisit.

Initium à Domino.

C O N S I L I V M M C X X X X V I I I .

Dibito validè in causa multum Magnifici D. Caesaris Curtij, ne protestationes illæ ab eo factæ prodesse ei possint, cum dnæ illæ rationes, quibus adducti sunt præstatuti sibi iuris consi. de ipsa causa consulti non satis firmæ mihi videantur. Illa enim prima ratio, quod ipse dom. Caesar timore, & metu ne chyrographi recognitionem habere posset à Do. Torniello, nisi admiraret restrictionem promissæ euictionis ad suum, patrifici sui datum, & factum tantum, difficultatem non leuem patitur, quandoquidem metus ille iustus † dici non potest, cum esset ipse D. Caesar in ciuitate Papia, in qua ius redditus nec Magistratus ferunt quæquam vi vel metu opprimi l. vlt. in fine. ff. quod metus causa: & scripti in commentarijs de præsumptionibus lib. 3. præsumptio. 126. num. 3. & licet ibidem num. 23. scripserim metum † præsumi, quando contrahens iam protestatus est, quod cōtractui, & actus consentire cogebatur, attamen hoc semper intelligitur quando de ipsius coactionis causa quodammodo irreparabili deinde apparet, sicuti doctores sā me allegati pro constanti habent, alioqui vnicuique licet sic protestari, & secum contiuentem decipere. Porro cum potuerit D. Caesar adire Magistratus, & iure compellere D. Torniellum, vt per suum iurandum recognoscet ipsum chyrographum; dicendum mihi non videtur, quod metus ab ipso do. Caesar allegatus dici possit iustus. Nec

Nec existimandum est, & quod Dom. Torniellus p̄erasset, negando subscriptionē Chyrographi, cum nemo præsumatur in memor æternæ salutis. Præterea accedit, quod cum D. Caesar ultra decenium distulerit recognosci facere Chyrographi subscriptiones, & inde confici instrumentum totale in chyrographo promissa, & interim decesserint eius vxor, & Socer, ac ille Carolus de Monte, qui Chyrographi subscriptiones non leuis præsumptio culpæ, negligenter, ac forte do- 3 li † contra ipsum D. Caesarem in furgit, iuxta ea, quæ post alios scripti in prædictis Commentarijs de præsumptionibus lib. 1. præsumptio. 91. nume. 7. Cum dixi 4 præsumi contra eum, qui uiuo debitore petere poterat, & tamen distulit petere ut ille vita factus sit, quod fecisse præsumitur, vt peterer ab hereditibus non instruetis, & quibus cognitis non sunt exceptiones suo antecessori competentes. Vel quando diu distulit age quo aduersario perirent defensiones. Insurgit forte etiam aliqua iuficio collusionis inter D. Caesarem & dom. Torniellum, in detrimentum filiorum primi matrimonij, qui non improbabiliter dicere poterunt ad sui perniciem factam fuisse Chyrographi recognitionem restricta euictionis promissione ad utilitatem D. Tornielli. Rursus cum recognitio subscriptionis chyrographi facta a D. Torniello præjudicium afferre possit filii primi matrimonij, citandi forte illi erant, ut de suo iure possent ostendere.

Altera & secunda ratio, quæ vñ sunt prædicti Do. Consulentes ea est, quod promissio de euictione restricta, ad datum, & factum tantum domini Tornielli eiusque patris, nocere non possit filii ipsius dom. Caesaris, fragilis mihi etiam uisa est, cum ipse dom. Caesar promiserit de rato pro suis ipsi filiis, qui si ratum habebunt iuribus suis, aliquod forte non leue præjudicium parebunt, si vero ratum habere recusabunt, tenebitur dom. Caesar de omni damnō, & interesse erga dominum Torniellum.

Cæterum quo quo fieri possit modò consultum sit dom. Caesar vñum forte, & alterum adhiberi potest medium, vel quod dom. Torniellus ad instantiam filiorum dom. Caesaris, quibus dos matris erit restituenda mortuo ipso dom. Caesar, nūc vñfructuario tantum ius uocetur coram do. Prætore cuius causa cogatur non solum recognoscere chyrographum seu eius subscriptiones, sed etiam ad conficiendum instrumentū iuxta ipsius chyrographi tenorem, cum ipse suo & patris nomine cuius bñres est id facere teneantur. Quod si causa cognita factum erit, cessabunt, magna saltu ex parte recitatæ suspicionis. Alterum esse potest medium ut Do. Caesar cures inuenire alias scripturas, tam. dom. Franciscæ, iam vxoris sua, quam dom. Francisci Bernardini Soceri, & illius Caroli de Mente, que uere eorum manibus scripta fuerint, & deinde adhibitis perit, fiat literarum comparatio coram aliquo Magistratu. Huius comparationis effectus erit non mediocris coniuncta prædicta chyrographi recognitione a dicto Do. Torniello facta. His enim iudex, & si aliquod habet in re hac arbitrium, facile iudicabit, chyrographo fidem adhibendam else, & in eo promissa obseruari debere.

S V M M A R I V M .

- 1 Exhæredationem filii calore iracundia factum non valere.
- 2 Contractum calore iracundia factum non valere.
- 3 Filium non posse exhæredari odio alterius vel culpa.
- 4 Mariti odio filium non posse a matre exhæredari.
- 5 Erroris alterius causa plecti, rei esse odij plena, & rigor.
- 6 Testamentum matris rescindendum in quo odio mariti

solam legiūnam filio reliquit.

Matris testamentum rescindendum in quo odio mariti filium reliquit legiūnam.

8 Statuti ad testamento argumentationem valere.

Filium puniri odio patris statu non posse.

9 Captivorum testamentum non valere.

11 Testamentum metu reverendi factum non valere.

13 Matris testamentum continens odio mariti filij ex hac dationem dici non sanamente factum.

15 Testamentum matris ex hac redanti filium dici non sanguinis.

15 Filiorum charitatis oblitum censi dementem.

Initium à Domino.

C O N S I L I V M M C X X X X I X .

Espondendum est multis rationibus, & argumentis testamentum conditum a D. Barbora uxore Excell. iuriscons. D. Michael Angelo Campon Pontremolensi reclamandi & posse, & debere.

Primo quia testatrix non ob demerita filia, quæ propter teneram admotum etatem, nulla excogitari posunt sed odio, quo D. Michael Angelo matritum, & si iniuste, prosequebatur, filium calore iracundo successione sibi integræ debita priuauit. Quo fit, vñti non valeat exeredatio † bñ; sicuti statuerunt Impp. Dioclet. & Maximian. in l. si filia. C. de in officia. testa. ibi, si non in consueto calore, quam sanè cōstitutionem in specie deduxi, & consideravi in consi. 544. nu. 6. lib. 6. vbi in fine, commemoravi exēplum cuius meminit Valerius Max. in lib. 7. cap. 7. de testamentis quæ rescissa sunt. Testamentum septicis matris Trahalorū Ariminensium à Caesar. Augusto rescisum fuisse propterea quod calore iracundia filios ipsos præterierit. Et sententiam hanc admittunt Baldus Salicetus, & Iason in dicta. l. si filiam, Decius & Cagnulus in l. quidquid calore ff. de reg. iuris & ibidem Hieronymus Francis nu. 1. Guilielmo Maynerius Petrus Faber, & Iacobus Reardus, & Ferrandus Vasquius in tract. de successionum creatione lib. 2. §. 10. nu. 616, qui dixit, hanc doctorum traditionem, & doctrinam non habere contradicentem. Et quæ quidem eo comprobatur similis quo dicimus contractum † (argumentari à eo à ultimam dispositionem licere vulgatum est) calore iracundia factum non valere l. licitatio in prim. ff. de publica. & vñctigal. l. 2. ff. de diuortijs, Bart. & reliqui in dicta. l. quidquid calore, & alios refert, & comprobatur Tiraquellus in tract. de pñnis legum temporis, & remittendis. Causa prima nu. 24. qui & in hanc sententiam adducit dictam. l. si filiam. C. de inoff. testa.

Secundò accedit responsum Alphani in l. pater familiæ. ff. de hæred. inst. quod & ad rem nostram deduxi, & perpendi in dicto consi. 544. nu. 9. lib. 6. vbi retuli Baldum, Angelum Romanum, Castrensem Arethum, Iasonem, & Durantem, affirmans testatorem non posse ob alterius negligientiam, odium, & aliud factum priuare filium suum hæreditate, cum hoc sit irrationale, & ibidem rectuli etiam Baldum in l. vñca in quinta oppos. numero 10. C. de iis qui pñne. num. egregium casum decidentem, cui nunc addo Ruinum in consi. 122. nu. 6. in fine, & nu. 9. lib. 2.

Tertio suffragatur egregia constitutio Justiniani in l. si quis in suo. §. legis. C. de inoff. testa. qua statuit † filium nō imeritum ex hæredati minimè posse à matre ob odium quo maritum prosequebatur. Iniquum enim

enim est (inquit Iustinius) ut alieno odio quid praegrauetur. Et in fine libri unxit Imperator. Satis enim crudele nobis esse videtur, cum qui non sensit, ingratum existimari. Quod quidem resonsum ad rem nostram adduxi, & considerau in dicitur. 5.44. numero 10. verbi. tertio comprobatur libri. 6. Idem quoque respondi in cons. 95.6. in fi. li. 10. quibus in locis comprobau ea ratione, quod filius non debet ferre poena iniquitatis paternae, iuxta illud Ezech. prophetæ c. 18. & eius quod dicere solemus, odij & rigoris plenam effusationem illam, quod alter, ob alterius & erratum plectatur. Et prædictis accedunt Alba in cons. 4.14. numero 40. lib. 3. Socinus junior in cons. 59. numero 17. qui in specie responderunt rescindendum esse testamentum matris & in quo filio masculo in sola legitima instituto hæredem fecit universalem filiam; idque odio mariti, cum iuri, & æquitati, vt dictum fuit repugnet ob odium erga maritum cōceptum ex hæredare filium. Et hæc quidem argumentatio comprobatur, quod statutum 8. t̄ quo ad testatoris dispositionem licet argumentari non est obserandum quando statuit, odio patris puniri debere filium; quemadmodum responderunt Socini senior in cons. 124. column. 1. verbi. sed præmissis lib. 3. Decius in cons. 525. nu. 3. & Craueta in consil. 942. libro 5. & tanto magis quando filius adhuc infans est, vt respondit Zeliolus inter consilia Baldi in consilio 135. Articulus columnæ tertia, verbi. ex quo sequitur libro tertio.

Quarto confert quod satis constat prædicta D. Barbaram tempore à se conditi testamenti graui morbo laborasse, & in domo, & lecto fratum suorum iacuisse, & ab eis suasionibus, & molestis instigationibus coactam testari ipsolque fratres instituere, tenuissima illa vigintiquinque aureorum filio infanti relata, ex quo sequitur rescindendum esse testamentum & ipsum, vt egregie respondit Caius in l. nō est enim. ff. de inoff. testam. cuius verba haec sunt. Non est enim consentiendum parentibus, qui iniuriam aduersus suos liberos testamento inducunt. Quod plerumque faciunt malignè circa sanguinem suum inferentes iudicium, nouercalibus delinimentis instigationibusque corrupti. Hæc Caius cuius responso adductus ita respondi in dicto consil. 5.44. num. 12. verbi, quarto compobantur li. 6. vbi retuli Angelum in prædicta l. nō est enim, affirmantem, se reuocari fecisse testamentum & eius, qui dolo persuasus fuerat mutare testamentum, quo pauperes hæredes fecerat, & se persuasorum instituere. Et Angelum dixi probasse Cappollam, Iasonem, Decium, Duranum, Parisum, & Petrum PeKium. Quibus nunc addo Afflictum in decil. 69. Quedam D. Catherine, n. 4. qui decedit, legatum factum & ab uxore marito ob metu reuerteriale in ualidum fuisse. & Afflictum secutus est Decianus in consil. 6. nu. 3. & 4. lib. 2. qui & alios eiudem opinionis doctores commemorat. Et præterea accedit quod considerari etiam hic potest.

12. D. Barbaram metu & reuerteriali fratrum, vel potius metu vero minis illato ab eis, sicuti egredie post alios considerauit Decianus in consil. 30. nu. 12. 13. & 14. lib. 4. qui sic respondit de donatione à sorore fratribus, in cuius domo ipsa reperiebat grauiter infirma, & qua timebat ab illis deferri. Id quod conuenit & caspi nostro in quo D. Barbara iam à marito derelicta in ædibus fratum morbo grauata, & languens reperiebatur.

Quintus, & ultimo, admisso (citra veri præiudicium) quod nec odio mariti, nec fratum persuasorum, instigationibusque sic testata sit dom. Barbara, attamen adhuc dicendum est eius testamentum & tamquam à muliere mentis infirmitate conditum esse irriter, vel rescindendum, quemadmodum in specie decedit Afflictus in decil. 143. nu. 4. quem secutus est Alba in col.

414. nu. 37. lib. 2. & illa in decisione nu. 3. refers Afflictus egregium illud iudicatum Senatus olim Romani, qui (auctores sunt Valerius max. in lib. 7. cap. 8. de testam. 8. que rata remanserunt, Cicero in questionibus Academ. & lactantius in lib. 3. institutio. ca. 23.) iudicavit iudicanum Ciuem Romanum aliqui pro furioso habitum, sane mentis ob id fuisse, quod suo in testamento hæredem fecerit filiu, quemadmodum viri sapientes, integrique sensus facere solent. Quod quidem iudicium & exemplum probarunt multi, quos refert Afflictus precipitato in loco, qui è contra argumetur, quod insanus ille præsumitur, & consequenter eius testamētum non valet, qui hæredem instituit uxori adolescentem præteritis fratribus. Ita à fortiori nostro in casu credendum est, D. Barbaram fuisse extra bonum sensum, dum filium infantem sine iusta causa hæredem in tam leui quantitate fecit, & residuum reliquit fratribus. Quia etiam ratione & argumento usus est in specie Soc. senior in consil. 9. num. 5. versi. quid enim, & nu. 6. versi. unde illustrissimus lib. 3. ex sententia Bart. Baldi, Alexandri, & aliorum, quos ipse refert. His accedit in signe illud Augusti Cæsaris decreto cuius meminit Valerius maximus. in lib. 7. cap. 7. de testam. que resculsa sunt, his verbis. Caium autem Tertium infantem à patre ex hæredatum, Petronia matre, quam Tertius quo ad vixit in matrimonio habuerat, natum, diu Augustus in bona paterna ire decreto suo iussit, patris patria animo usus, quoniam Tertius in proprio iure procreato filio, summa cū iniquitate paternum nomen abrogauerat. Hæc tenus Valerius, cuius exemplum conuenit casui nostro, vt iudicandum sit Do. Barbaram vel iniquitate, vel infirmitas, vel fratum dolosus suasionibus, & instigationibus filii infantis rationem non habuisse, aduersus naturale matris amorem, & benevolentiam, quibus filios prosequi solent iuxta l. vlt. in prin. C. de curato. furio. & in specie multis comprobatur Soc. junior in consil. 59. col. 1. lib. 3. qui n. 13. & 12. ex Baldo, & alijs scriptum reliquum, cum qui naturalem charitatem erga filios non curat, dicitur habere morbum cerebri, & defectum rationis, & ideo stultum esset dicere, eius iudicium contra charitatem in filios valere, cum videatur factum ab eo, q. sensu caret, iuxta l. 2. & l. 1. Titia. ff. de inoff. testam. & l. patronus, §. vlt. de leg. 3. Ita arguit (subiungit Socinus) Baldus in auth. ex causa col. 7. versi. secundò ac cipio capitulum. C. de liberis præter, vbi inquit, quod prudentes interpretati sunt, eum esse dementem, qui si causa se objicit naturali erga liberos charitati.

Nec prædictis repugnant aliqua, quæ objici posse videntur. Nam illis abundè satis respondi in sepius al legato consil. 5.45. nu. 26. vlt. que ad finem lib. 6. Non repetio iam scripta, cum facilè sit ea in loco illo legere. Concludo itaque sine magna controversia, prædictum testamentum rescindendum esse.

S V M M A R I V M.

1. Fratrem ex uno latere admitti excluso patruo, & amico, ad successionem fratris.

2. Statuti Vallistellinae cap. 188. de successione sororis, interpretatio.

3. Statuti Vallistellinae cap. 198. de alienatione in forenses, declaratio.

4. Mulierem effici forensem quæ nupsit forense.

5. Forensem effici ciuem, quæ nupsit extero.

6. Decretum Dominorum trium phæderum, de iure reddendo Mediolanensis. nu. 6.

7. Subditum non dici ciuem, alias, quæ nupsit extra.

8. Forensibus quæ statuta non nocent, neque profunt.

9. Statutum Vallistellinae prohibet alienationem in forensem, non impetrare quominus coiunctus succedit coiuncto.

Suc-

- Sicca rationem ab intestato esse alienationem legitimam.*
10. *Aliationem necessariam non venire in statuto prohibente alienationem.*
 11. *Interpretandi statua & ultimas voluntates eandem esse rationem.*
 12. *Aliatione prohibita a testatore, non censeri prohibitam eam que fit inuenientes ab intestato, vel hæredis institutionem.*
 13. *Forensem posse institui hæredem non impedire statutum de prohibita in eum alienatione.*
 14. *Aliatione simpliciter prohibita non prohiberi hæredis institutionem nec dotem.*
 15. *Dotem non prohibitam dari, publicata alienatione à statuto, nu. 17.*
 16. *Forense posse dari in dotem, licet statutum prohibeat in eum alienationem saniore publico.*
 17. *Maritum forensem recipientem dotem pro cive, censi ri pro ea, non pro se, recipere.*
 18. *Probabilis ut maritum & procuratorem, acquirere domi no habili.*
 19. *Maritum dici dominum dotis.*
 20. *Subditum dici quaror modis.*
 21. *Originem habere dici unumquemque vbi eius maiores natus.*
 22. *Domicilium non amitti per nuptias.*
 23. *Subditum dicitur obiicitur.*
 24. *Subditum satis effici tempore delata hæreditatis, quoad statuta probat forense succedere.*
 25. *Dispensationes plures Mediolani factas, & alibi, quod mulieres possint nubere forense.*
 26. *Mulieres dispensari, ut nubant forense.*
 27. *Dispensationes à Seiatu concedi aduersus et si cōtingat cap. collegiis in nou. const. Mediolani.*
 28. *Dispensationes Mediolani forensem cum clausula, ut habitant, vel intra annum vendat subdito.*
 29. *Dispensationes gratiae concedi nomine citato, nu. 3.2.*
 30. *Citationem nou esse necessariam ad dispensationes gratiae.*
 31. *Forensem posse effici capacem successionis vbi ante delatam hæreditatem ciuius & subditus efficitur, 3.4.*
 32. *Forensem effici capacem alienationis vbi ante traditio nem creatur ciuius.*
 33. *Forensem post delatam posse purgare moran offerendo habitare.*
 34. *Forensem posse effici capacem successionis vbi ante delatam hæreditatem ciuius & subditus efficitur, 3.4.*
 35. *Forensem effici capacem alienationis vbi ante traditio nem creatur ciuius.*
 36. *Forensem post delatam posse purgare moran offerendo habitare.*
 37. *Forensem posse purgare modo per fisum non fuerit facta executio ad evitandam penam priuationis bonorum ob factam alienationem in forensem.*
 38. *Moran posse purgare vbi per fisum non fuerit facta executio ad evitandam penam priuationis bonorum ob factam alienationem in forensem.*
 39. *Mulierem quæ nupsit ferenti, dici forensem, quo ad aliqua.*
 40. *Decretum Dominorum Heluctiorum trium phæderum de iure reddendo Mediolanum in successione.*
 41. *Orundum dici ex aliqua ciuitate, cuius pater, vel mai res olim ibi nati fuere.*
- Initium à Domino.**
- C O N S I L I V M M C X L I .**
- Vlla est apud me probabilis dubitatio, qn D. Margarita, soror consanguinea, nempè ex latere patris quondam Hieronymi Lambertenghi, succedere debeat in eius bonis, exclusa do. Fulvia dicit Hieronymi amita, quemadmodum docte, & acutè respondit præstantissimus l. C. D. Fabricius Paravicinus, quem honoris causa nominat. Est enim satis superque fundata ipsius D. Margarita intentio, tam iure communis, quæ municipalis inspectio. Nam ita Iustinia. in §. his autem

non existentibus, in auth. de hæredib. ab intestato. venienteibus relatus in auth. post fratres prima C. de legitimis hæred. statuit, cuus verba, hac sunt. Post fratres autem ex vitroque parente, & eorum filios admittuntur, ex uno latere fratres, sorores, cum quibus & filiis eorum, si quis ex eis iam defecit, ita autem fratum eiusdem defuncti patribus & alii similibus. Et in his successionebus omnino cessat fexus, & agnationis ratio. Hæc tenus Iustinia. in dicta auth. post fratres, qui manifestè ad successionem fratris post fratrem t̄ vitrinue conjunctum admitit coniunctum ex uno tantum latere, sicuti erat D. Margarita, excluso defuncti patruo, & similibus, hoc est amita. Et eo in loco scribunt doctores omnes, & in terminis nostris Corneus in consil. 1.3. nu. 1. lib. 2. Idem manifestius sanctum est lege municipali Vallistellinae t̄ cap. 188. in ciuibus his verbis. Et non effendi questi, si deferit, ca alla forella solamente da parte del padre. His firmata intentione D. Margarita, solum superest, satisfacere his, quæ aduersus eam nomine D. Fulvia obiicitur. Et sanè obiicitur, quod ipsa D. Margarita tanquam forensis succedere minime possit.

Primo, quia lege municipali ipsius Vallistellinae cap. 188. in ciuibus sanctum est his verbis. Ancora è statu ita, ut in' auentre niun possa per alcun modo aliebare alcun bene immobile di qualunque sorte sia, & vero alcuna ragione d'alcuna persona, la quale non sia Dominio delle Magnificè Leghe. Et se tale alienazione sarà fatta dall'istessa ragione senza alcun fatto del Giudice, sia nulla, & di nessun momento &c. At quod D. Margarita non est supposita, sive subdita Magnifica Domino trium phæderum. Ergo succedere non potest in his bonis. Illa minor argumeti propositio vel ex eo probatur, quod mulier cuius t̄ nupta forense, & exerto efficit extra forensisque l. cum quadam puerula ff. de iuris dict. om. iud. & latissime comprobant Tiraquellus in tractat. de legibus conubial. in lege prima. num. 27. qui num. 28. subiungit auctoritate quamplurium, vxorem esse Ciuem eius Ciuitatis, cuius est vir. & num. 29. adiungit post innumerous propè doctores, vxorem censeri eiusdem originis, quæ est maritus. Et præter Tiraquellum idem respondit Crauet. in consil. 271. col. 2. versi. videretur dicendum.

Secundo, ut videtur Decretum Illustrissimorum Dominorum trium ligarum, seu Phæderum incipientis. Noi Oratori &c. iuncta noua Constitutione huius Dominio Mediolani. in titu. de pennis cap. collegiis §. eo amplius. Illo decreto sanctum est, quod in successionibus bonorum, & hæreditatum sitorum in Territorio Vallistellinae delatis forensibus præsterrim subditus Dominio Mediolani tractent eo modo & forma, quibus tractantur subditi Vallistellinae in ipso Dominio Mediolani, secundum eius constitutiones. Quod quidem decretem & editum est in odium forensum, ut respondit in specie Bart. in consil. 140. num. 1. lib. 1. Porro Constitutione Mediolani in dicto cap. collegiis §. eo amplius sanctum est, quod nō subditus Dominio Mediolani rō possit etiam ab intestato t̄cedere subdito. Atqui Do. Margarita non est subdita Dominio Vallistellinae, ergo non videtur ad hanc successionem admittenda. Illa minor propositio argumenti vel ex eo probatur, quod mulier nupta t̄ extra territorium dictrit non subdita, sicuti in terminis respondit Castren. in consil. 89. Posset quis nu. 2. versi. sed ad hoc responderetur lib. 2. quem secuti sunt Crotti in l. filius fam. §. diu. nu. 79. de leg. 1. Soc. Sen. in Rubrica ff. lolito matrimonio nume. 33. Decius in consil. 66 l. nu. 6. & quin. in consil. 200. nu. 14. in fine lib. 2. Alciatus in resp. 52. nu. 14. & Decianus conn. 33. nu. 8. lib. 1.

Tertio aduersus D. Margaritam dubitationem mouet illa iuris regula, quæ dicimus, quod si sentire debet

com-